

Kristýna R. jela tramvají skoro tři čtvrtě hodiny a na předposlední zastávce vystoupila. Tramvaj odjela, kolem zavládlo ticho. Na modré tabuli, šikmě připevněné k pletivu, stál bílý nápis: Luční. Kristýna přešla na pravou stranu ulice a kráčela pozvolna podél lichých popisných čísel. Na obou stranách v hloubi zahrádek stály domky, buď přízemní, anebo jednopatrové s obytnou půdou, které si na stará kolena stavěli předváleční penzisté. Mezi domky byly tu a tam volné pozemky, na jednom místě dokonce stála čerstvě postavená přepychová vila. Ze zahrádek se ozývali ptáci, občas zaštěkal pes. Ulice byla delší, než by to byla Kristýna očekávala. Stoupala pozvolna nahoru a zdánlivě končila u břehu řeky, nebo jezera. Daleko, jakoby na protějším břehu, bylo vidět vrcholky hor zahalené modrou mlhou. Šla ještě chvíli a konečně dorazila na místo. Na železné bráně visel nápis: Luční 57. Vedle na sloupku byla připevněná dvě tlačítka zvonků s nažloutlými štítky se jmény obyvatel domu. Na horním bylo napsáno: Mgr. Jana Markovská Glasová. Kristýna se zastavila, však pouze na chvíli nezbytnou k přečtení příjmení a šla dál směrem ke konci ulice mizícímu ve vzduchu. Poté se ale uklidňujíc srdce znovu postavila před vrátka s číslem 57. Než stiskla tlačítko, chvíli se dívala a poslouchala. Dům v hloubi zahrady byl obklopen ovocnými stromy a bezovými a jasmínovými keři. Ano, tady se potkávali. Tady bylo hnízdo jejich lásky. Kolem vládl klid, zpívali ptáci. Tehdy, před čtyřiceti lety, tady dozajista bylo ještě poklidněji. Bylo to v květnu, stromy vzkvétaly, v noci zpívali slavici. Romantická idyla. A to bylo v té době, když usínala osamělá a myslela o svém manželovi, který zrovna přespával v nějakém obskurním hotelu na stavbě vodní elektrárny. Kristýna cítila hořkost slz, které jí stékaly do krku. Rozhlédla se, vytáhla kapesník z kabelky a utřela si je do něj. Potom se opřela rukou o sloupek, blízko, velmi blízko zvonku, ale pořád ne a ne ho zmáčknot. Konečně to udělal její prst, jakoby nezávisle na její vůli. Zvuk byl ale velmi slabý, sotva slyšitelný, rozlehl se kdesi v dáli a znovu zavládlo ticho. Nikdo neotevíral dveře, dům se zdál prázdný. Kristýna zazvonila ještě jednou a déle. Opět ten samý odlehlý, tlumený zvuk. A zase ticho. Když tu náhle, když zrovna rozjímal nad tím, zda zazvonit potřetí, anebo se vzdát – se někde z hloubi zahrady, z houště stromů ozval nějaký ženský hlas:

"Chvilíčku!"

Trvalo dlouho, než si těch dvou dam Kristýna všimla. Předtím uslyšela zvuk, který vydává štěrková cesta, když po ní něco projíždí. Zpoza rohu se vynořil invalidní vozík, který tlačila nějaká dívka. Na něm seděla stará žena. Pomalu se přibližovaly, dívka zahнула vozíkem do boční aleje. Potom přistoupila k vrátkům, a aniž by je otevřela, zeptala se:

"Hledáte někoho?"

Kristýna si teď zblízka všimla, že to byla dospělá, asi dvacetiletá, ale drobná a hubená žena.

"Jdu za paní Janou Markovskou, jsem její bývalá spolužačka. Projížděla jsem přes Krakov, a tak jsem si říkala..."

"Moje maminka je těžce nemocná" – řekla mladá žena a pohybem hlavy poukázala na starší dámu na vozíku, která seděla nehybná s hlavou svěřenou na prsou. Šedivé vlasy jí na hlavě odstávaly jako u strašáka.